

תּוֹמֵי הָאָרֶץ

כתב ואייר אודד קפליוק

תּוֹמֵי הָאָרֶנֶב יָשֵׁב בְּפִנֵּת הַחֲרָשָׁה,
דְּמָעוֹת זָלְגוּ מֵעֵינָיו.

"מָה קָרָה?" שָׁאַלָה אִמָּא מִיכָלִי.
"לֹא רוֹצִים לְשַׁחֵק אֶתִּי".

"לְמָה?"

"לֹא יוֹדַע", עָנָה תּוֹמֵי וְנִגַּב דְּמָעָה בְּכַף
רִגְלוֹ.

מִיכָלִי הִחֲלָה לְדַלֵּג וְתוֹמֵי אֲחָרִיהָ. הִיא
הִגִּיעָה אֶל קְבוּצַת אֲרֻנְבוֹנִים שֶׁשְׁחָקוּ
בְּכַדּוֹר עָשׂוּי עֲנָפִים וְעֵלִים. "תּוֹמֵי בָּא
לְהַצְטַרֵּף לְמִשְׁחָק", קָרָאָה אֵלֶיהֶם. תוֹדֵ
כִּי דִבּוֹר תּוֹמֵי דִלֵּג אֶל הַכַּדּוֹר, נָסָה
לְבַעֵט אֶבֶל אֲרֻנְבוֹן אַחַר הַקָּדִים אוֹתוֹ.

הַכִּדּוּר הַתְּרוּמָה וְעַף אֶל סִבְדֵי
שִׁיחִים. תּוֹמֵי קַפֵּץ אַחֲרָיו.
הַצִּפְרָדְעִים שֶׁהָיוּ שָׁם מְהֵרָה לְקַרְקֹר
וְלְבָרַח. תּוֹמֵי רָצָה לְקַחַת אֶת
הַכִּדּוּר אֲבָל נִרְטֵב בְּמֵי הַבְּצָה וְרָץ
אֶל אִמּוֹ.
"אַל תִּדְאָג תּוֹמֵי יַקִּירִי", הִרְגִיעָה
מִיכָלִי.
לְמַחֲרַת הִבִּיאָה מִיכָלִי אֶת תּוֹמֵי אֶל
הַיִּנְשׁוּף הַחֲכָם. הוּא יָשַׁב כְּרָגִיל עַל
עֲנָף שֶׁל עֵץ. הִבִּיט בָּהֶם בְּעֵינָיו
הַגְּדוֹלוֹת וְשָׁאַל: "מָה אַתֶּם רוֹצִים
אַרְנָבִים?"

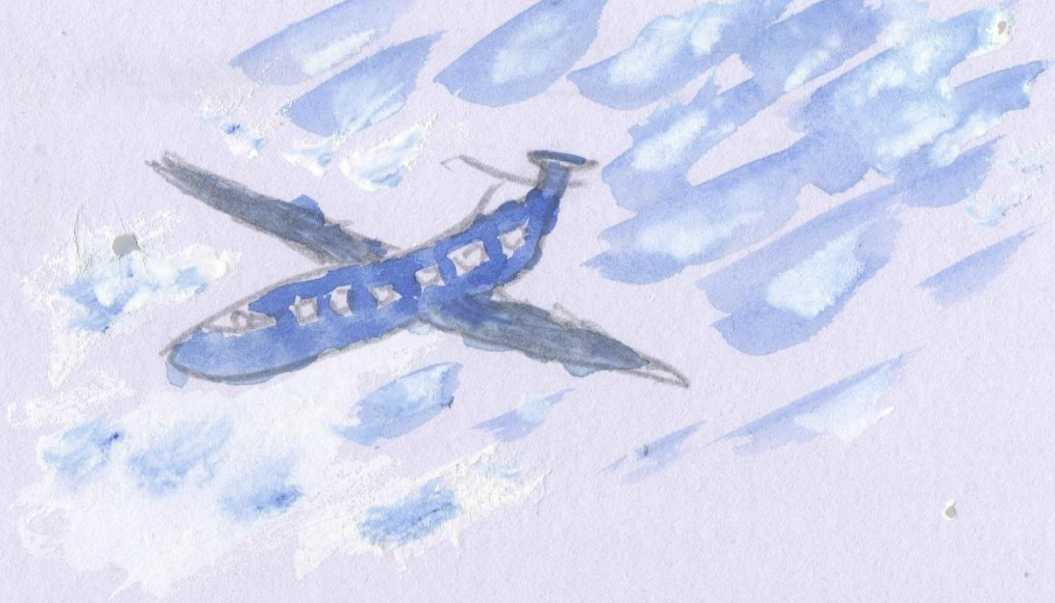
”אָמַא... אָמַא שְׁלִי הֵבִיאָה
אוֹתִי בְּשִׁבְלִי...” וְהֵבִיט
בְּאָמוֹ, ”אָמַא בְּשִׁבְלִי מָה
בָּאנוּ לִינְשׁוּף?”
”בָּאנוּ לִינְשׁוּף כִּי הוּא חָכָם”,
הִשִּׁיבָה.
”גַּם אֲנִי חָכָם”, אָמַר תּוֹמִי.
הִינְשׁוּף הִתְעַרַּב בְּשִׁיחָה:
”אִם אַתָּה חָכָם, אֲשַׁאל
אוֹתְךָ שְׂאֵלָה וְאַתָּה תִּשָּׁיב.
תּוֹמִי הִנְהִין בְּרֵאשׁוֹ וְזָקַף
אֲזָנָיו.

מִי גְבוּהָ יוֹתֵר הַצְּבִי אֹ הַגִּירָף?
"הַגִּירָף", עָנָה תוֹמִי.
מִי מָהִיר יוֹתֵר הַגִּירָף אֹ
הַצְּבִי?"
"אֲנִי מָהִיר מְאֹד", הִשָּׁיב תוֹמִי.
"אָבֵל מִי מָהִיר יוֹתֵר הַגִּירָף אֹ
הַצְּבִי?"
"אֲנִי יָכוֹל לָרוֹץ מֵהָר כְּמוֹ
מְכוֹנֵית".
"בְּאַמֶּת?" הִתְפַּלֵּא הַיִּנְשׁוּף.

"חבר שלי, ארנב, נסע פעם
במכונת עם הילד שמגדל אותו.
הוא ספר לי שנסע מהר מאד.
אבא של הילד נהג במכונת, הנה
ככה", ותומי התחיל לשחק ברגליו
הקדמיות כמו בהגה של מכונת.
יפה", השיב הינשוף, "ומי מהיר
יותר מכונת או מטוס?"
"מטוס טס בשמים מהר יותר",
השיב תומי.
"יפה מאד", אמר הינשוף, "ומי
מהיר יותר הצבי או הג'ירף?"

לְגִ'יֶרֶף רַגְלִים אֶרְכּוֹת, אֲבָל הַצְּבִי זָרִיז
יוֹתֵר, אֲנִי חוֹשֵׁב שֶׁהַצְּבִי, הַשֵּׁיב תּוֹמִי.
"נִכּוֹן", שָׁמַח הַיִּנְשׁוּף, "אַתָּה בְּאַמֶּת
יֵלֵד חָכָם".

תּוֹמִי חִידָה, הַבֵּיט בַּיִנְשׁוּף שֶׁעֲמַד עַל עֲנָף
גְּבוּהָ, "הֵאֵם מִתֵּר לִי לְשֶׁאֵל אוֹתָךְ
שְׂאֵלָה?"
"בּוֹדֵאִי".

"לָמָּה אַתָּה מְרַכֵּיב מְשֻׁקְפִים?"

”כִּדִּי לְרֹאוֹת אוֹתָךְ טוֹב יוֹתֵר. זֶה קָסָם
לַעֲיִנַיִם שְׁלִי. קָסָם שֶׁל עֲדָשָׁה”. הִיא
גוֹרְמֶת לִי לְרֹאוֹת טוֹב אֶת הַכּוֹכָבִים,
אֶת הַשְּׁפָנִים וְאֶת כָּל הַחַיּוֹת הָאַחֵרוֹת
שֶׁבָּאוֹת אֵלַי.

”שְׁחַקְתִּי אֶתְמוֹל בְּכַדּוֹר עִם חֲבֵרִים”,
לָחַשׁ תּוֹמִי, ”לֹא רָאִיתִי כָּל כָּדֵן טוֹב אֶת
הַכַּדּוֹר, הָאֲרָנָב נֵעֵם הַקָּדִים אוֹתִי וּבָעֵט
בְּכַדּוֹר לְפָנָי”.

וְאִז עָף הַיִּנְשׁוֹף אֶל תּוֹמִי, הִרְכִּיב עַל
פָּנָיו אֶת הַמְּשַׁקְפִים שְׁלוֹ וּבִקֵּשׁ:
”הֲתַבּוֹנֵן בִּי הֵיטֵב כְּאֲשֶׁר אֲנִי עָף
וּמְתַרְחֵק.”

תּוֹמִי הַסֵּתֶכֶל בְּיַנְשׁוּף וְקָרָא :
"יַנְשׁוּף חָכָם, אֲנִי רוֹאֶה מְצִיָּן אֶת
הָעֵינַיִם הַגְּדוֹלוֹת שֶׁלְּךָ וְאֶת
הַצְּבָעִים שֶׁל הַנוֹצוֹת." הַיַּנְשׁוּף
הִתְרַחַק וְקָרָא : "עַכְשָׁו זְמַן
הַמְּנוּחָה שְׁלִי."
"אִמָּא", קָרָא תּוֹמִי, "הַיַּנְשׁוּף שָׂכַח
אֶת הַמְּשַׁקְפִים שֶׁלוֹ". אִין דָּבָר
נַחְזִיר לוֹ אוֹתָם מָחָר.

שְׁנֵיהֶם הִמְשִׁיכוּ לְדַלֵּג עַד שֶׁרָאוּ אֶת
הָאֲרָנָבִים מְשַׁחֲקִים. תּוֹמֵי הַצֵּטָרֶף
אֵלֵיהֶם וּבָעֵט בַּכְּדוּר. הָאֲרָנָבִים
הִבִּיטוּ בּוֹ בְּהִפְתָּעָה.

”תּוֹמֵי מְצֻטֵּי הַיּוֹם בְּמִשְׁחָק,”
אָמַר נֵעַם הָאֲרָנָבוֹן, ”אֲנִי חוֹשֵׁב
שֶׁהוּא אָכַל הַרְבֵּה וְהִתְחַזַּק.”

”קִבַּלְתִּי קָסֶם,” חִידָה תּוֹמֵי
וְהִמְשִׁיךְ לְשַׁחֲקוֹ בְּלִי לְגִלוֹת אֶת
הַסּוּד.

